

Deze bundel draag ik op aan Mama Tanja ... *Waar een schreeuw echt spreekt en de stilte werkelijk zwijgt...*

Dan nog met speciale dank aan:

Auke/ Pelgrim <http://www.magixarts.org/>

Henk Stam

Marije Hendriks

Warket

Timoo van Esch

Celso Fontana

Tom

Henrik Kublick

Peter van Dam

Thérèse Willemsen - de mooiste zielsontmoetingen in 2012

De mensen van Occupy Antwerpen en de mensen van Occupy Nederland en alle bewogen individuen onderweg. Bedankt voor het samen staan. Door te doen, bereik je veel. Dromen moet je delen!

Ik ben dankbaar voor de ervaringen die ik mocht opdoen in een ecologische gemeenschap.

Grote dank en diep respect voor de mensen zonder geldige papieren die ik ontmoette. Van de acties en tentenkampen in 2012 leerde ik dat je het onmogelijke – bijna mogelijk kunt maken. Ook bedankt aan alle lieve vrijwilligers met hun eigen levensverhalen.

Deze tijd zal ik heel mijn leven meenemen als grote inspiratiebron. Ik zal jullie nooit vergeten... Wij gingen werkelijk over alle grenzen heen ...

amandamalinka@lycos.com

Wereldreis

Wie eenmaal alle deuren achter zich begint te sluiten; zal alleen nog door het hoogste raam naar buiten kunnen. Springen is geen keuze en een vogel wil ik ook niet zijn. Ik heb hoogtevrees, toch zweef ik honderd meter boven de grond over een verscheurde wereld. Inademen en weer uitademen. Zal het sterven ook zo voelen?

Wegen als krijstreden om groene weilanden getekend. De plaats van delict; moeder aarde.

Je bent verstandig. Mensen zouden mijn werkelijke gedachten eens moeten lezen. Ik mis je en jou ook. We vliegen over de stad waar we ons gaan vestigen. Ergens zwerft een man. Op een andere plek huult een vader. Misschien.

De dood is onsterfelijk. Ik wil de zee zijn voor een vrouw. In het delen ligt liefde voor jouw naasten. Wolken omringen het leven. Alles is mogelijk.

Onzichtbare wezens bewegen door elkaar heen. Later zullen wij schelpen rapen en daar ons eigegezicht bij vinden. Mensen die reizen- zijn nooit alleen.

In uw verbeelding mag een held wonen. We keren terug naar mijn papa-stad.

Asvelden moeten ze verbieden. Elk stukje heideland lijkt de wandeling van een melaatse.

Ik sluit de deur dan wel af maar ik weet dat jullie in mijn slaap op bezoek komen.

Opgejaagd staar ik deze katers uit mijn lakens en wens de Muze naast me. Gewoon-samen zijn en elkanders taal verstaan. Hij zou me nooit aanraken.

Daarom hou ik van deze onbereikbare Reiziger. Hij laat je bijna heilig voelen. Mijn lichaam is de minnaar die ik verstoten heb.

Alleen met woorden vang ik uw vluchtige blik. Je hoort de holle stappen van oude bekenden. We zijn allemaal honden en mijn bed draagt de schaamte van het onvermogen. U moet mij maar tot mens slaan. Ik miauw. Zeven levens waren te weinig voor dit vrouwenbestaan. Hier valt niets meer te vergeven. Een engel bewaakt me. Zij draagt een spiegel bij zich. Alleen onder haar, kan ik mijzelf veilig tegemoet treden...Ssstt...

© Amanda Malinka

Onzichtbaar

Wie in de verbeelding - en dit ook werkelijk doet- met een ander door witte wolken praat, plaatst iemand of hij Mozes is, eigenlijk op een berg. De man die de woestijn introk maar nooit het beloofde land haalde. Ach...

Misschien zijn we dan allemaal wel in oorlog en nemen één geheime wereld daarin mee. Hoewel de ene werkelijkheid niet altijd samenvalt met die van een ander- kun je zo alles delen. Bij wie mag jij nog een kind zijn?

Ooit was je een klein meisje dat door het bos rende om tikkertje te spelen en met je vriendje dronk je kabouterthee onder een paddenstoel. Door de wortels van bomen kroop je vanuit het lichaam in hem.

Dan danste je het vuur uit jouw lijf om zo aangeraakt te worden door de gedachten van de ander. Jouw handen vouwden zich samen.

Zoals een zuster doet voor een broer. We vroegen om bescherming en het werd een gebed van herhalingen. Je fluisterde het heelal toe hem te wiegen in haar schoot.

Toen leerde je het los te laten in pijnlijke barensweeën; de leraar, een woordenminnaar, het knikkervriendje, de sprookjesverteller...

In oude geschriften moet je niet wonen. Een reis gaat altijd verder. Maar zeg nooit tegen jezelf dat het niets is geweest... *Sterrenstof*...Het is...

© **Amanda Malinka**

@

Kabouterdans

Wie niets mag vragen zwijgt. Als jij de deur sluit volgt het moment dat wij nooit zullen delen. Een paar minuten later, strijkt een witte duif voor het venster neer.

Vrede is een mooi gebaar. Tegen haar praat ik.

Dan probeer ik een foto te maken. Geschrokken vliegt zij op. "Sorry," zeg ik.

Zij kijkt mij aan. Nee, jij bent geen verbeelding.

Ik raakte het zachte kind in mijzelf. In jouw ogen zag ik het. Één ruimte kun je als een gevangenis zien. De mens is nog niet toe aan haar elfjesgedaante. Een werkend lichaam brengt de geest tot rust. Mijn laatste wens...

Sterren vliegen op. Nu woont de maan in mijn buik. Het land neemt mij mee. Zag jij ooit zelfgemaakte poppen dansen?

Je ruikt jezelf pas als je in een heet bad verdwijnt met zeepschuim. Iemand heeft een oogje op jou, vertelt een man.

Even lach ik om een zoen op mijn voorhoofd. Nee zeggen- is je grenzen bewaken.

Dan neem ik de tijd om van een heuvel de bladeren naar beneden te zien dwarrelen.

De kippen mijn schop te zien volgen- om zo de wormen op te pikken die ik wakker maakte. Het natte zand laat jou gaan en als ik naar de hemel kijk zie ik een haan hoog in de boom. Kukeleku...

Een kleine gele bloem verstopte zich goed. Ik ontdekte haar door het tijdloze. Dank je wel. Ja, jij ook.

Altijd... Wolk voor wolk zo blijven wij samen kabouters in deze wereld.

© Amanda Malinka

@ - De Muze

Heuvelandschap

Iedereen slaapt nog. Ik ben niet alleen. De Muze wordt geboren in dit mini- dorpje met geheime zandpaadjes, trappetjes en hobbels in de weg om overheen te vallen. Elke dag een modderbad moet een mens toch goed doen?

Ik denk dat ze in de lente door de heuvels dansen. Vanochtend werd ik wakker door tortelduifjes. Kraaien zie je hier niet: de honden huilen.

Ik zit alleen in de gezamenlijke ruimte. De vaste bewoners heb ik nog niet gezien.

Een rustige morgen voor mijzelf.

Slingers knoflook hangen aan het plafond. Een zwart-witte kater begroette me vanmorgen.

Het beestje bepaalt zelf wanneer hij te eten krijgt, meestal door je met dreigende scherpe nagels- lief te kroelen.

's Morgens kraaien de hanen anders. Dan kom je nog geiten, varkens, honden, katten, vreemdsoortige eenden en een pauw tegen. Eén kleurrijk geheel.

Ik merk dat ik gewend ben aan stadsgeluiden; loeiende sirenes, ambulances en geroezemoes. Hier word ik mijzelf bewust wat geluid met je doet. Nee, bij de wind heb ik nog niet stilgestaan.

Toch leef ik buiten het raam van mijn wereld. Ik begin mijn vroegere kijk terug te krijgen.

De wereld wordt zoveel opmerkelijker zonder techniek. Heuvels verschillen met de weilanden in Nederland. Ik mis mijn zogenaamde Vaderland.

Toch zou ik niet weten wat. Ik verdwaal op deze droomplek. Iedereen speelt net als mij voor Kluizenaar.

Een man vertelde mij gisteren in drie woorden een heel verhaal. In het zwijgen daarna vind je antwoorden die in grote steden verloren gaan en jij misschien verloren had gelopen in de massa.

© Amanda Malinka

Brief aan Gérard Vromen